

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **S. Y.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem poštovní schránka 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2015, č. j. OAM-834/ZA-ZA02-P15-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 12. 2015, č. j. OAM-834/ZA-ZA02-P15-2015 nebyla udělena mezinárodní ochrana žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou ze dne 21. 1. 2016. Obsahem žaloby byl popis skutečností, na základě kterých se rozhodl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany

dne 29. 9. 2015. Je státním příslušníkem U., u. národnosti, hlásí se ke křesťanství. On i nikdo z jeho rodiny není členem žádné politické strany, ani jiné organizace, a nikdy nebyl. Do ČR přicestoval přes Polsko na platné české vízum. U. opustil, jelikož by chtěl žít lépe než na U., žít bez války, začít podnikat a přivést do ČR svoji manželku a dceru. O mezinárodní ochranu žádal, protože nechce zabíjet ani být zabit. Důvodem odchodu z vlasti byly jeho opakované předvolání do armády, přičemž se dlouhodobě léčí, v souvislosti s tímto onemocněním byl v roce 2001 zproštěn vojenské povinnosti a obdržel tzv. bílou knížku. V případě neuposlechnutí povolávacího rozkazu mu hrozí trestní stíhání a trest vězení v délce třech až pěti let. Žalobce namítl, že žalovaný se při hodnocení jeho případu nezabýval zjišťováním a hodnocením odmítnutí výkonu vojenské služby pro rozpor s jeho přesvědčením (morálním nebo svědomím), když žalobce při podání žádosti uvedl, že uznává křesťanství a jeho víra mu zapovídá účast ve válečném konfliktu, resp. tuto účast mu zakazuje křesťanské desatero. Zjevným důkazem ryzosti přesvědčení je skutečnost, že žalobce opustil vlast i rodinu. Dále nesouhlasil se způsobem, jakým žalovaný provedl ohodnocení bezpečnostní situace na U. Dle jeho názoru ani západ U. není klidný, neboť zde proběhly politicky motivované útoky. Tvrdil, že by byl vystaven v případě návratu hrozbě nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Obával se i toho, že by byl účasten výkonu vojenské služby, během níž dochází k válečným zločinům a zločinům proti lidskosti. S ohledem na uvedené žalobní body navrhl zrušení přezkoumávaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření ze dne 11. 2. 2015 popřel žalovaný oprávněnost žalobních námitek, nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu s odůvodněním, že žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí.

S žalobními námitkami se vypořádal následovně:

K žalobcovu odmítání nástupu vojenské služby, resp. odpírání nástupu vojenské služby z důvodu svědomí, žalovaný uvádí, že je přesvědčen, že uvedené námitky žaloby (žalobní body) nevycházejí ze zjištěného skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, který byl vzhledem k obsahu tehdejších žalobcových sdělení zjištěn v dostatečném rozsahu pro vydání věcně správného a zákonného rozhodnutí. Logicky žalovaný nemohl zareagovat na důvody, které žalobce uvedl poprvé až v podané žalobě. Žalovaný správní orgán trvá na svém závěru, že v případě žalobcova návratu do země původu mu nehrozí nejen pro pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, ale ani vážná újma dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Za pronásledování a ani hrozící vážnou újmu nelze, jak je ostatně uvedeno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle judikturní praxe považovat povolání do ukrajinské armády ani jeho možnou účast v bojích se separatisty. Namítá-li tedy žalobce, že v předchozím správním řízení nebylo předmětem hodnocení, že účast ve vojenských akcích je v rozporu s jeho svědomím, pak toto tvrzení nelze pokládat za důvodné. Pokud jde o až v žalobě tvrzené odmítání vojenské služby z důvodů přesvědčení či svědomí žalobce, je třeba připomenout, že žalobce v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany o žádném odmítání vojenské služby z důvodů přesvědčení si svědomí nehovořil. V případech, kdy je nevole nastoupit vojenskou službu jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu, pak musí taková osoba prokázat, že výkon vojenské služby vyžaduje její účast na vojenských akcích v rozporu s jejími politickými, náboženskými či morálními názory či jinými odpovídajícími

důvody svědomí. K takovému prokázání však ze strany žalobce nedošlo. Neprokázal to ani v podané žalobě, když tvrdil, že důkazem ryzosti jeho přesvědčení je, že opustil vlast a rodinu – tomuto tvrzení žalovaný nepřikládá váhu, neboť rozhodně nelze přehlédnout, že do ČR přijel především za odpočinkem, požádat o azyl, se rozhodl až po měsíci v ČR po telefonickém rozhovoru s manželkou, která ho přesvědčila, aby o ochranu zde požádal. Je to tedy žadatel o mezinárodní ochranu, který nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Toto břemeno tvrzení, příp. následně též důkazní, však žalobce zjevně neunesl, když při žádném ze správních úkonů, kdy se k důvodům své žádosti osobně vyjadřoval, takové důvody pro odmítnutí povolání k vojenské službě netvrdil. V této souvislosti žalovaný správní orgán poukazuje na nejnovější informace týkající se výkonu základní vojenské služby (ZVS) na U., postihu za nenastoupení k výkonu ZVS, podmínek vysílání do bojů na východě země, která je obsahem Informace MZV ČR č. j. 115045-LPTP ze dne 9. 10. 2015. Z ní vyplývá, že za poslední rok byl zaznamenán výrazný pokrok ve standardizaci systému ZVS. Vojáci ZVS nejsou povoláváni do zóny ATO, mohou se rozhodnout dobrovolně. Za nenastoupení ZVS jsou tresty podobné trestům v jiných zemích. Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin; pokud povolání nenastoupí po převzetí povolávacího rozkazu, jedná se o trestný čin odpírání s trestní sazbou 2-5 let odnětí svobody. V roce 2014 byl znovuzaveden institut alternativní služby, která je vykonávána v nemocnicích. Je tedy jen na žalobci, zda možnosti nastoupit alternativní (náhradní) službu využije. Na nová tvrzení uvedená v žalobě pak žalovaný může nahlížet jen jako na tvrzení účelová mající za cíl vygradovat a více přiblížit příběh žalobce důvodům, pro něž by mu měla být udělena některá z forem mezinárodní ochrany.

Žalovaný správní orgán také trvá na svém závěru o nenaplnění podmínek k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Jak ostatně vysvětlil v napadeném rozhodnutí, na Ukrajině neprobíhá taková konflikt, který by bylo možné považovat za mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, přičemž vycházel z informací, které si za tímto účelem obstaral. Podle žalovaného je třeba rozlišovat vnitřní ozbrojený konflikt a ozbrojené střety ukrajinských bezpečnostních složek a proruských separatistů, které pobíhají toliko ve dvou z celkově 24 administrativních oblastí U. Žalovaný správní orgán v této souvislosti odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 259/2014-26 ze dne 25. 3. 2015, že „*bezpečnostní situaci na U.ě nelze dříve, ani v současné době klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území U. byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části U., přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá*“. Navíc oblast, z níž žalobce i jeho rodina pochází, se nachází v západní části U., kde je situace klidná, žádné boje zde neprobíhají. Žalobce by v případě návratu nebyl stížen významnější měrou nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí na U. než většina obyvatel regionu, odkud odešel; tato situace je reakcí na obecné podmínky, jež tíživě dopadají na ukrajinské obyvatelstvo, a nelze v nich spatřovat důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany.

K žalobcovu odmítání nástupu vojenské služby s poukazem na naplnění pojmu pronásledování za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice žalovaný uvádí: Žalovaný je přesvědčen, že uvedené námitky žaloby (žalobní bod 3)

nevycházejí ze zjištěného skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, který byl vzhledem k obsahu tehdejších žalobcových sdělení zjištěn v dostatečném rozsahu pro vydání věcně správného a zákonného rozhodnutí. Pokud jde o obavy z ohrožení života žalobce v důsledku účasti v bojích na straně ukrajinské armády s proruskými separatisty, pak až v žalobě je interpretuje jako obavy z trestního stíhání nebo trestu za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES, pak ani s tímto tvrzením žalovaný nesouhlasí. V průběhu správního řízení nebyly žádné takové souvislosti žalobcem uváděny. Pokud se totiž dovolává, a to až v žalobě, obav ze své potenciální účasti v rámci ukrajinské armády na válečných zločinech páchaných ukrajinskými vojáky na U., ve správním řízení neprokázal a vlastně je ani netvrdil. Nelze přehlédnout, že ani U. nemá zájem případné takovéto činy tolerovat; dle dostupných zpráv (zpráva ČTK ze dne 8. 9. 2015) se podřídila jurisdikci Mezinárodního trestního soudu (ICC) v Haagu a umožnila tak vyšetřování válečných zločinů (a zločinů proti lidskosti, genocidy) během proruského povstání na východě země, a to zpětně od února 2014, kdy byl svržen režim prezidenta Janukoviče. Na nová tvrzení uvedená v žalobě pak žalovaný může nahlížet jen jako na tvrzení účelová mající za cíl vygradovat příběh žalobce.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 29. 9. 2015, z níž vyplynulo, že má ukrajinskou státní příslušnost i národnost, hlásí se ke křesťanství, je rozvedený. On sám nebyl, není ani nikdy nebyl, taktéž i kdokoliv z jeho rodiny, členem politické strany nebo jiné organizace. Nebylo proti němu ani není vedeno trestní stíhání. Má dosažené středoškolské vzdělání, vojenskou službu ze zdravotních důvodů nikdy nevykonával. Svou vlast opustil dne 25. 8. 2015, jelikož si chtěl odpočinout a nechtěl jít bojovat. ČR označil za svůj cílový stát, chtěl by zde žít, lépe než na U., tj. bez války, začít podnikat a přivést do ČR svou manželku a dceru. O mezinárodní ochranu žádal, protože nechce zabíjet ani být zabit. V případě návratu do vlasti měl obavu, že by musel jít bojovat, že jej zabijí a zůstane po něm jen manželka a dcera. Zdravotní stav označil za dobrý. Jeho totožnost a státní příslušnost byla prokázána cestovním dokladem Ukrajiny č. EX 044090 platným do dne 15. 5. 2023.

Z obsahu pohovoru sepsaného se žalobcem dne 29. 9. 2015 za přítomnosti tlumočnice ukrajinského jazyka dále vyplynulo, že obdržel několik povolávacích rozkazů, přičemž první obdržel v květnu roku 2015 a poslední dne 30. 6. 2015. V roce 2001 byl kvůli zdravotnímu stavu výkonu vojenské služby zproštěn. Na dotaz správního orgánu, s čím se v současné době léčí, odpověděl, že momentálně se neléčí s ničím. V roce 1994 onemocněl s ledvinami, toto onemocnění je nyní ve fázi klidu. Jako další důvod, pro který odmítl nastoupit k výkonu vojenské služby, označil i rodinu. Sdělil, že nechce jít bojovat, nebo být kvůli válce, podle něj označované za protiteroristickou operaci, uvězněn. Za případné neuposlechnutí povolávacího rozkazu mu hrozí trestní stíhání a trest vězení v délce třech až pěti let. O mezinárodní ochranu v ČR se rozhodl požádat až po přibližně měsíčním pobytu, kdy mu po telefonickém kontaktu manželka i matka oznámily, že se na U. nic nezměnilo, policie stále provádí odvozy mužů, že přišli i pro něj, bylo by proto vhodnější aby zůstal v ČR. Stěžoval si, že je pro něho velmi

těžké žít bez rodiny. Ohledně představ o řešení své situace v době odjezdu z vlasti žadatel uvedl, že si v té době chtěl pouze odpočinout. Poznamenal, že chtěl odjet společně s manželkou, ale protože tato zrovna si našla práci, nemohla s ním odjet.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl dle zákonných podmínek dle ust. § 51 odst. 1 věta první s.ř.s. bez nařízení jednání.

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz, soud poukazuje na to, že „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1990 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“

V daném případě stěžejní skutečností, o kterou opřel žalobce opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla obava z nutnosti nástupu vojenské služby v ukrajinské armádě a zapojení se do bojů v souvislosti se současnou bezpečnostní situací na U. Sám potvrdil, že nikdy neměl problémy se státními orgány své vlasti, není a nebyl ve vlasti politicky aktivní. Rovněž se zmínil, že by chtěl v ČR žít, podnikat a přivést sem svou manželku a dceru. Svou vlast se rozhodl opustit poté, co na základě opakovaných povolávacích rozkazů by musel nastoupit do armády, což neodpovídalo jeho vnitřnímu přesvědčení, neboť se odmítl zúčastnit bojových operací, které probíhaly na U. a navíc měl obavu i z trestního stíhání kvůli jeho negativnímu postoji.

Správní orgán si zajistil k žádosti o udělení mezinárodní ochrany podkladovou dokumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z informací, které měl žalovaný o aktuální situaci na U., dospěl k závěru, že jmenovaný nemohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, sám potvrdil, že nikdy neměl problémy se státními orgány své vlasti, není a nebyl ve vlasti politicky aktivní. Na otázku, zda ve vlasti byl politicky nebo veřejně činný, odpověděl, že je lepší se tím nezabývat. Z tohoto vyplývá, že pokud svá politická práva neuplatňoval, žádným způsobem nemohl být ani jakýmkoliv způsobem postížen. Situaci na U. žalovaný zjistil ze shromážděných podkladů, podrobněji ji vyložil v odůvodnění rozhodnutí, se zjištěnými skutečnostmi se soud ztotožňuje a v plném rozsahu na ně poukazuje. Nebylo rovněž prokázáno, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce v rámci

správního řízení bylo prokázáno, že hlavním důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla skutečnost, že obdržel několik povolávacích rozkazů (první v květnu roku 2015, poslední dne 30. 6. 2015), na základě posledního povolávacího rozkazu se dostavil na vojenskou správu, kde mu lékařka oznámila, že ji žádné nemoci nezajímají, a že půjde sloužit do armády, kde se určitě vyléčí. Na dotaz správního orgánu, s čím se v současné době léčí, tento odvětil, že se momentálně neléčí s ničím, resp. v roce 1994 onemocněl s ledvinami, v současnosti je uvedené onemocnění ve fázi klidu. Z jednání žalobce tak vyplývá snaha vyhnout se nástupu do armády, což není skutečnost podřaditelná pod ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Nelze rovněž přehlédnout žalobcovu odpověď na otázku, jak chtěl v době jeho odjezdu z U. situaci řešit, kdy uvedl, že důvodem jeho odjezdu z vlasti byla snaha si odpočinout, odjet na dovolenou. Měl v úmyslu tak učinit společně s manželkou, která však vzhledem k tomu, že si zajistila zaměstnání, s ním odjet nemohla. Z výše uvedených důvodů proto nelze žadatelem uvedené obavy shledat azylově relevantními.

Žalovaný se při osobním pohovoru zaměřil a dotazoval na situaci hrozícího nástupu do armády, žalobcův zdravotní stav, zda mimo své nemoci (v roce 1994 onemocnění ledvin), které v současné době je ve stádiu klidu, byly u něho i další důvody, proč odmítá nástup do armády. Žalobce uvedl, že nechce jít bojovat, nechce sedět ve vězení za jakousi protiteroristickou operaci, má zájem žít společně s rodinou, ale mimo jeho vlast. V posuzovaném případě je třeba vycházet ze skutečností, které žalobce uvedl v průběhu řízení před žalovaným, zejména tedy v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovoru k této žádosti. Žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu výslovně uvedl jako důvod opuštění jeho vlasti, že si chtěl odpočinout a jako další důvod je, že nechtěl jít bojovat. Měl strach i z trestního postihu v případě neuposlechnutí povolávacího rozkazu, tvrdil, že by byl vzat do vězení na tři až pět let. K tomuto soud uvádí, že pouhé obdržení povolávacího rozkazu nepředstavuje skutečnost, která by byla podkladem pro realizaci závazku non-refoulement. Je třeba zdůraznit, že žalobce ve správním řízení nenamítal a hodnověrně nedoložil, že by výkon vojenské služby v jeho případě či následně trest mu uložený za nesplnění stanovené povinnosti byl spojen s výjimečnými faktory, které by byly zohlednitelné z pohledu zákona o azylu. Soud opakovaně zdůrazňuje, že z výpovědi žalobce je zřejmo, že do ČR přijel především za odpočinkem, o azyl se rozhodl požádat až po měsíci v ČR po telefonickém rozhovoru s manželkou, která ho přesvědčila, aby o ochranu požádal. Je to tedy žalobce, který nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 10/2011-89, www.nssoud.cz, dle kterého „žadatel o mezinárodní ochranu musí uvést skutečnosti a důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu již ve správním řízení. Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel uvedl jako důvody, pro které Českou republiku žádá o mezinárodní ochranu“. V této souvislosti se soud odvolává na písemné vyjádření žalovaného k žalobě, v níž poukazuje na nejnovější informace týkající se výkonu základní vojenské služby na U., postihu za nenastoupení k výkonu základní vojenské služby, podmínek vysílání do bojů na východě země, která je obsahem Informace MZV ČR č. j. 115045-LPTP ze dne 9. 10. 2015. Za tohoto stavu pak žalobcovu tvrzení uvedená v žalobě je třeba chápat jako tvrzení účelová, cíleně zaměřená k udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

Pokud se týká posouzení možnosti udělení azylu ve smyslu ust. § 13 zákona o azylu, nevyplývá z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR a ani

ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků jmenovaného ve smyslu tohoto ustanovení.

Důvody nebyly shledány ani k udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. V této souvislosti soud uvádí, že udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm soud přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřisluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože správní orgán řádně zjistil, jak osobní situaci žalobce, zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, přihlédl k jeho věku, zdravotnímu stavu, zohlednil jeho socio-ekonomické zázemí ve vlasti kde žil, dospěl k závěru, že nebyly shledány okolnosti nasvědčující postupu dle ust. § 12 zákona o azylu. V této souvislosti soud odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, dle kterého „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95).“ Žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jeho osobní a rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňující humanitární azyl. Jak již bylo výše uvedeno, jeho stěžejním důvodem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla obava z nutnosti nástupu vojenské služby, a zapojení se do bojů v souvislosti se současnou bezpečnostní situací na U. Nebyla tedy prokázána žádná skutečnost, na základě které by mohlo hrozit v případě návratu do vlasti žalobci vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, jelikož ten byl na U. od roku 2000 zrušen. Nutno dále zdůraznit, že žalobce se udělení humanitárního azylu výslovně nedomáhal. Po zhodnocení výpovědi žalobce a okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a citovaných aktuálních informačních pramenů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nedospěl správní orgán, posléze i soud, k závěru, že by jmenovanému v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Závěr, že u žalobce nebyly shledány důvody k udělení azylu dle ust. § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 citovaného zákona, správně žalovaný odůvodnil tím, že nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce na U. byl vystaven skutečnému hrozícímu nebezpečí vážné újmy, tedy nebezpečí mučení nebo lidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Je třeba podotknout, že žalobce neměl žádné potíže se státními orgány své země, nikdy nebylo ani v současnosti není proti němu vedeno trestní stíhání. Žadatel tedy neuvedl žádný zvláštního zřetele hodný důvod, proč by právě v jeho případě představoval nástup do vojenské služby vážnou újmu dle zmíněných ustanovení. Po posouzení hlavních motivů jeho odchodu z vlasti s ohledem na citované aktuální informační prameny uvedené v odůvodnění rozhodnutí, se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že nebyly shledány důvody k rozhodnutí dle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, rovněž i ust. § 14b citovaného zákona. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, jedná se o základní státoobčanskou povinnost, za vážnou újmu nelze považovat ani případný

postih, kterému by byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu. Dále z informačních zdrojů uvedených v odůvodnění rozhodnutí bylo prokázáno, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu. Ozbrojený konflikt na U. nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista v zemi byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, situaci na U. nelze klasifikovat jako totální konflikt (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, www.nssoud.cz). Žalovaný správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26 (www.nssoud.cz), který citoval v písemném vyjádření. Nelze přehlédnout, že destinace, z níž žalobce a jeho rodina pochází, se nachází v západní části U., kde je situace klidná a žádné boje zde neprobíhají. Pokud jde o obavy z ohrožení života jmenovaného v důsledku účasti v bojích na straně u. armády s proruskými separatisty, pak tyto skutečnosti uváděl žalobce až v žalobě jako obavy z trestního stíhání nebo trestu za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v článku 12 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES. Soud zjistil, že v rámci správního řízení nebyly tyto souvislosti žalobcem prezentovány, ve správním řízení je neprokázal a ani netvrdil.

Optikou tohoto náhledu dospěl soud k závěru, že nebyly shledány důvody k udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, učiněný právní názor žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, správní orgán vycházel z dostatečně relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti. Plně v intencích žalobních bodů se vypořádal žalovaný jak se žalobcovými tvrzenými potížemi, tak i situací v zemi jeho původu. Za daného stavu proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 31. března 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová